

om hvis Religiositets Oprigtighed han iøvrigt nu ikke længer tvivlede.

Imidlertid havde Hofjægermesteren i et Øjeblik, da Præsten vendte sig bort, atter fyldt Glassene. Han sad nu tilbagekastet paa Bænken, med Hænderne i Vestelommerne og Havannacigaren skudt op mod det ene, sammenknebne Øje, afventende Udfaldet af sin Spas med et Ansigtstryk, der lyste af onskabsfuld Dumfiffighed.

Og nu gik det ham ganske som før. Da han efter nogen Tids Forløb opdagede, at det ene Glas var tømt, huskede han ikke paa, at han selv havde drukket det; og hans Henrykkelse var dennegang saa stor, at han formelig fniste, mens hans smaa, fortinnede Snogeøjne søgte rundt ligesom efter forstaaende Vidner til hans Triumf.

Til al Lykke nærmede nu Tjeneren sig for at melde, at Præstens Vogn var kørt for Døren.

Damerne var allerede i Forvejen gaaet ind. Inger havde overhovedet slet ikke siddet ned. Hun havde opholdt sig ude paa Græsplænen under Paaskud af at søge efter Firkløver men i Virkeligheden af Ulyst til at være sammen med andre, og hun viste sig nu meget utaalmodig efter at komme afsted.

Per var ikke tilstede ved Bortkørslen. Der skulde just gaa Bud efter ham; men Tjeneren